

"לינדה, ויקטור"

מחזה קצר לשני שחקנים ופסקול

תמונה 1

לינדה, כבת שישים, יושבת על כיסא בימין במה. ויקטור, מבוגר ממנה בכמה שנים, יושב על כיסא בשמאל במה.

אלא אם מצויין אחרת, הם מדברים אל הקהל.

לעיתים קולם נשמע דרך הרמקולים של האולם, ואז הוא מסומן ב "קול לינדה / קול ויקטור".

קולם המוקלט של הדמויות לעיתים נשמע צעיר ונמרץ יותר לעומת קולם בהווה, ולעיתים הוא זהה לקולם בהווה.

את המעברים בין התמונות ניתן לסמן על ידי שינויי תאורה או קיו מוסיקלי.

לינדה:

(לאחר מספר רגעי שקט) שותקים.

יושבים ושותקים.

אפילו לא מסתכלים אחד על השנייה.

יושבים, לא מסתכלים ושותקים.

ויקטור:

אני חוזר הביתה והראש מתפוצץ לי.

אולי השמש, אולי הגיל.

תמיד היו לי בעיות עם הראש.

אבל אף פעם לא ככה.

ואני צריך קצת רוח.

אלוהים, כמה שאני צריך קצת רוח.

הבית ריק.

כל התריסים מוגפים, וכל החלונות סגורים ונעולים.

נעולים.

בדיוק כמו שהשארתי אותם.

אני עומד בסלון ומקלל אותה.

בקול רם.

קללות נוראיות.

אני לא יכול להפסיק לקלל אותה.

למה היא מתנהגת ככה?

באיזו זכות?

כי נשתכחתי מליבה.

כי חושבת על כל מיני דברים שאינם אני.
כבר כמה שנים טובות.
אפשר לדעת מתי משתכחים מליבו של מישהו, מתי ניתקים מנפשו.
והנה. נשתכחתי.

לינדה:

אפילו הנכדים לא גרמו לנו להתחיל לדבר.
נולדו לנו נכדים. שניים. תאומים.
חמודים. נראה לי.
מאז שנולדו הבן שלנו מדבר איתי יותר.
בן אחד. יחיד. הבן שלנו.
אהוב נפשי.
הבן שלנו גם מדבר יותר איתו.
כולם מדברים יותר עם כולם.
חוץ משנינו.
שותקים.
סבא וסבתא שותקים.

תמונה 2

לינדה:

הייתי יפה פעם.
לא סתם קראו לי "לינדה".
לינדה.
ידעו שאהיה יפה.
ובאמת גדלתי להיות יפה.
הייתי ילדה יפה.
ונערה יפה.
ובמשך כמה שנים טובות גם אישה יפה.
אישה יפה שאוהבת לרקוד.
ריקודים סלוניים.
שירים איטלקיים.
אוהבת לרקוד ולהזיע. במשך שעות.
לא בשביל הבחורים.

בשביל הלרקוד.

קול לינדה: נו, בבקשה.

קול ויקטור: למה? לא הלכת כבר שנים.

קול לינדה: מתחשק לי, פתאום.

קול ויקטור: אז תלכי.

קול לינדה: אתה לא בא?

קול ויקטור: בגילי?

קול לינדה: אני אלך לבד.

קול ויקטור: רק אל תבואי אחרי זה לבכות לי.

קול לינדה: (צוחקת) למה שאני אבכה לך?

קול ויקטור: (צוחק) למי תבכי?

נשמע שיר ריקודים איטלקי. נפסק לאחר כמה רגעים.

קול ויקטור: איך היה?

קול לינדה: אני הולכת לישון.

קול ויקטור: תגידי לי תודה?

קול לינדה: על מה?

קול ויקטור: שנתתי לך ללכת.

קול לינדה: אני הולכת לישון.

קול ויקטור: תגידי תודה כבר.

(ולאחר שלינדה לא עונה) את יכולה להגייד תודה גם בבוקר.

לינדה: (לויקטור) תודה.

ויקטור מסתכל על לינדה, ומייד מחזיר את מבטו לקהל.

ויקטור: לפעמים נפלטת לה מילה לכיווני.

ואז היא ישר מתחרטת.

המילה נפלטת ממנה כל כך מהר ואני לא מסוגל להבין מה היא אמרה.

גם כשאני יושב ממש לידה, אני לא מסוגל להבין מה היא אומרת.

לינדה:

אני אוהבת לשתות תה.
לא שתיתי תה כבר שנים.
נגמר, ואף אחד לא טרח לקנות.
ועדיין – אני אוהבת לשתות תה.
בבוקר אני צריכה רק כוס תה ו"בוקר טוב".
אבל אין.
גם "לילה טוב" אין.
אני לא זוכרת מתי הייתה הפעם האחרונה שאמרנו את זה.

קול לינדה: בוקר טוב.

קול ויקטור: בוקר טוב.

קול לינדה: איך ישנת?

קול ויקטור: בסדר. ואת?

קול לינדה: נפלא.

קול ויקטור: לילה טוב.

קול לינדה: לילה טוב.

קול ויקטור: שמת שעון?

תמונה 4

במהלך התמונה, קולה המוקלט של לינדה זהה לקולה העכשווי.

ויקטור:

אין לי נשים אחרות.

לא יודע אם היו יכולות להיות לי.

העובדה היא שאין.

אני לא אכחיש שהרעיון עובר לי בראש, לפעמים.

בעיקר בתקופה האחרונה.

אבל אני מייד מתעלם.

אני לא חושב שהיא חושבת שיש לי מישהי אחרת.

שאלתי אותה פעם. אם דבר כזה נשמע לה אפשרי.

לא ניסיתי להעמיד פנים שיש לי, אלא שאלתי, בצורה הכי כנה וישירה.

"לך? הייתי מאד מופתעת. מאד מאד מופתעת".

היא לא הפסיקה לצחוק במשך כל היום.
כאילו שקלה את הרעיון והוא נראה לה מגוחך בכל פעם מחדש.
כמה אכזריות היא מחביאה מאחורי הצחוק המתגלגל שלה.

כמה אהבתי את זה בה, פעם.

כמה רציתי שתקנא לי, פעם.

אבל היא כבר לא תקנא לי. לעולם.

אני יודעת שהוא בגד בי. יותר מפעם אחת.

לינדה:

יודעת.

הוא אפילו לא טרח להסתיר את זה.

פתאום התחיל לחזור הביתה מאוחר.

יוצא להליכות.

הליכות בתוך חנויות בשמים.

אני לא יודע אם אני יכול עוד לקנא לה.

ויקטור:

פעם לא יכולתי להפסיק.

כשהייתה הולכת לריקודים האלה שלה.

כל כך רצתה שאבוא.

מה יש לי לחפש שם.

אז תבוא ותעמוד בצד.

באתי.

הופתעתי מכמה שנהניתי.

נעים להיות בנוכחות שמחה אמיתית.

אבל אחרי כמה פעמים לא יכולתי להמשיך לבוא.

שנאתי איך שהייתה שם.

הייתה מזיעה. כמה הייתה מזיעה.

ואני הייתי מתפלל חזק. בלב.

אחרי כמה פעמים שלא באתי, גם היא הפסיקה ללכת.

שמחתי.

היא התחילה להישמט ממני ואני שמחתי.

פעם ראיתי אותו הולך ברחוב. מרחוק.

לינדה:

הייתה לו הליכה אחרת. מהירה.

- קול לינדה: תתקרבי.
 לינדה: היה לו ריח אחר.
 קול לינדה: תתקרבי עוד.
 לינדה: הייתה לו הבעה אחרת.
 איש הולך ברחוב, כמעט מדלג.
 את כל הדאגות השאיר בבית.
 קול לינדה: בטח הולך לפגוש מישהי.
 לינדה: לפגוש מישהי ולהביט בה באהבה.
 קול לינדה: תתחבאי, שלא יראה אותך.
 לינדה: לפגוש מישהי ולתכנן איתה תוכניות.
 קול לינדה: ואולי דווקא עדיף שיראה. שיתבייש.
 לינדה: שיתבייש.
 קול לינדה: זוכרת איך היה מתכנן איתך תוכניות?
 לינדה: זוכרת.
 קול לינדה: זוכרת איך היה מביט בך באהבה?
 לינדה: זוכרת.
 כל כך כל כך זוכרת.
 קול לינדה: חושבת שהוא עדיין זוכר?
 לינדה: לא חושבת שזכר אי פעם. לא חושבת שידע.
 קול לינדה: איפה המבטים עכשיו?
 לינדה: כבו. כל המבטים כבו.
 קול לינדה: ואולי דווקא עדיף שיראה. שיתבייש.
 לינדה: שיתבייש.

תמונה 5

לאורך התמונה, לינדה רוקדת בישיבה על הכיסא שלה. ויקטור ממשיך לשבת. קולה המוקלט של לינדה זהה לקולה העכשווי.

ויקטור: ארוחת שישי.
 עם הבן, אישתו, והנכדים.

בלעדיה.

אמרה שלא מרגישה טוב.

הייתה יכולה להתאמן, אילו רצתה.

לא רצתה.

אישתו של הבן הפכה להיות צמחונית אחרי הלידה.

פתאום.

אני מבשל לה אוכל צמחוני.

אני אוהב לבשל.

למה הוא מבשל לה?

קול לינדה:

אם כל כך חשוב לה, למה היא לא מבשלת לעצמה?

אולי עדיף ככה. היא מתייחסת אליה נורא.

ויקטור:

עליי היא לפחות עוד מסתכלת, לפעמים.

על אישתו של הבן – כמו אוויר.

כאילו שהוא לא עומד מספיק זמן על הרגליים.

קול לינדה:

ואחר כך יתעקש שיקחו הכל הביתה בקופסאות פלסטיק.

אפילו שאריות לא יביא לי.

עונש.

כשהוא היה קטן, אני הייתי זה שמכין לו את ארוחות הצהריים.

ויקטור:

הייתי חוזר הביתה במיוחד מהחנות כדי להכין לו.

עד שהוא ביקש שהיא תכין לו. אמר שהאוכל של אמא יותר טעים.

היא בטח אמרה לו להגיד את זה, באחת הנסיעות שלהם.

לא התעקשתי.

על הנסיעות ניסיתי להתעקש וזה לא עזר.

גם אם היה מתקשר אליי בוכה ומבקש שאבוא לקחת אותו,

תמיד היה מסכים לנסוע איתה שוב בפעם הבאה.

אחרי שביקש התחלתי לאכול צהריים בחנות. לבד.

ככה עשרים וחמש שנה.

הייתה מכינה אוכל לשניהם ולא משאירה לי כלום.

קולותיהם המוקלטים נשמעים צעירים יותר.

- קול ויקטור: את עייפה?
- קול לינדה: אין לי כוח היום.
- קול ויקטור: את חולה?
- קול לינדה: לא. סתם עייפה.
- קול ויקטור: אז אני אכין לך היום אוכל.
- קול לינדה: לא צריך. אני כבר קמה.
- קול ויקטור: אני אגיד לך שאת הכנת.
- קול לינדה: באמת?
- קול ויקטור: בטח.
- קול לינדה: אתה לא אומר סתם.
- קול ויקטור: לא.
- קול לינדה: תודה.
- קול ויקטור: שטויות.
- חיפשו אותך מהעבודה.
- קול לינדה: יופי. שיחפשו אותי קצת.

קולותיהם המוקלטים צוחקים.

- ויקטור: לקחה לי את מעט רגעי החסד שהיו לי איתו.
את מעט הרגעים שאני הייתי מוכן לתת ושהוא היה מוכן לקבל.
היום זה כבר אבוד.
אפילו עם הנכדים אני מדבר יותר.

קולה המוקלט של לינדה זהה לקולה העכשווי.

- קול לינדה: הוא כל כך טוב עם הנכדים.
הוא נמס, וממיס אותם ביחד איתו.
למה אני לא? למה הגוף שלי מתקשה ברגע שאני רואה אותם?
עם הבן שלנו הוא לא היה ככה.
אמר שהוא צריך לחנך אותו.
התכוון, כמובן, שאני מפנקת.

לא פיספס אף הזדמנות לפגוע.

ויקטור: מתי אאבד גם אותם?

קולותיהם המוקלטים נשמעים צעירים יותר.

קול ויקטור: גם היום?

קול לינדה: גם היום.

יש בעיה?

קול ויקטור: כבר שבועיים.

קול לינדה: אז כבר שבועיים.

התקשרו שוב מהעבודה?

קול ויקטור: לא. הפסיקו להתקשר.

קול לינדה: מצוין. אני אמצא משהו חדש.

מה, נמאס לך להכין לו אוכל?

קול ויקטור: לא.

קול לינדה: אתה עדיין אומר לו שאני מכינה?

קול ויקטור: הוא כבר לא שואל.

קול לינדה: אין לי שום בעיה להכין לו צהריים.

קול ויקטור: הוא הולך לחבר.

קול לינדה: למה אתה לא נותן לי לראות אותו?

קול ויקטור: הוא פוחד ממך.

קול לינדה: מה אמרת לו?

קול ויקטור: שום דבר.

קול לינדה: מה אמרת לו? מה אמרת לו?

ויקטור: (ללינדה, שממשיכה לעשות תנועות ריקוד בישיבה על הכיסא ולא מתייחסת) לא אמרתי

לו שום דבר.

קולה המוקלט של לינדה זהה לקולה העכשווי.

קול לינדה: הוא שולח לי הודעה כשהם הולכים.

אני מקריאה לעצמי את ההודעה בקול שלו ומחייכת.

ואז מסתכלת על השעון ולא מאמינה לחוצפה של האישה הזאת.
והוא? הוא בטח שוטף כלים.
הוא שוטף כלים כל כך גרוע.
מתעקש לא לקנות מדיח.
הוא לא מפלה בין הכלים: צלחות, כוסות, מזלגות, סכינים – הכל גרוע.
הייתי עוברת אחריו על כל הכלים.
הייתי מחכה עד שיילך לישון ושוטפת שוב.
רק בחגים היה נותן לי להוריד את האבק מהכלים היפים.
לקחתי פעם סכין בשר חגיגי ושטפתי אותה טוב טוב אחרי ארוחת ראש השנה.
נכנסתי עם הסכין לחדר.
הוא כבר ישן בצד שלו, ואני עמדתי לידו עם הסכין.
החזקתי את הסכין מאחורי הגב והסתכלתי על הפנים שלו.
הפנים שלו מאד שלוות כשהוא ישן.
ידעתי שלא אעשה כלום.
ידעתי.
הפנים שלו מאד שלוות כשהוא ישן.

תמונה 6

לינדה וויקטור יושבים קפואים בכיסאות שלהם.
קולו של ויקטור זהה לקולו העכשווי.

קול ויקטור: אני קם בשעות הבוקר המאוחרות.
טבעי, בלי שעון מעורר.
אוכל ארוחת בוקר טובה. שותה קפה. מתקלח.
פותח חלון.
לא חם מדי ולא קר מדי.
מתלבש ומרגיש איך הבגדים מתאימים לגופי.
הבגדים אינם הדורים. אבל אני לובש אותם בהדר.
עולה על האוטובוס ומתחיל בנסיעה בין שדות מוריקים.
מתיישב ליד החלון ושוקע בהרהורים.

שקיעה טובה, חמה, עוטפת.
מרגיש, בחוש, את התקרבותה של התחנה.
מגיע לבנין,
עובר דרך דלתות הזכוכית,
מהנהן שלום,
עולה במעלית.
מחפש את הדלת אותה אני מבקש,
אבל לא בדאגה, אלא במעין לאות של אדם שיודע שימצא את מבוקשו.
נוקש שלוש נקישות קצובות,
מחכה שתי שניות ומסובב את הידית.
נכנס ואומר:

וכאן ויקטור מסובב את ראשו באיטיות רבה אל לינדה, מתרומם מהכיסא, צועד כמה צעדים לכיוונה ומדבר אליה.

ויקטור: לינדה?

לינדה מסובבת את ראשה באיטיות רבה אל ויקטור, מתרוממת מהכיסא, צועדת כמה צעדים לכיוונו ומדברת אליו.

לינדה: ויקטור?

הם עומדים זה מול זה מספר רגעים.
חושך.